

need Issanda sõnad: „Sädda selle inimesele, selle läbbi pahhandus tulleb. Sel on parram, et wesli kiwi temma laela peals podama, ja tedda ärraupputatama süggawama merre kohta.“ Kui mõel tungisid need sõnad ta hinge läbbi: Se joosseb minnu kohta! Jah sedda ollen ma wäärt!

Sirmuga wöttis ta pühha ramatu ja läks teise tuppä omma abbi kaja jure, kus ta sellele otse lohhe kōit, mis olli sündinud, rālis. Maria wöttis Piibli kätte ja hakkas libbedaste nutma. „Oh mis raske õnnetus se on“, ütles ta nuttes, „mis rasled wõllasliid olled sinna, armas mees, ennese hinge peale loormanud!“ Nende sõnade järrel lauges ta toli peale ja temma libbe nut andis tunnistust ta raskest hinge ahhastusest.

Temma mees olli wāggewaste ligutud, ta süddametuunistus laebas pittse healega ta peale. Tiil aega jäid mõllemad wait. Wimalt ütles mees: „Ma tunnen ennese raslet illelohhut ja ma tahhan sedda hea melega jälle parandada. Anna mulle agga nõuu, mis ma pean teggema.“ — Maria tõusis illes ja ütles: „Armas mees, on se tõest so kindel nõu, tahhad ja tõest omma illelohhut parrandada?“ — „Jah, Maria, se on mo kindel nõu, agga mis pean ma siis teggema“, ütles kõrtsmil, „et kōit jälle saaks heaks tehtud?“ — „Ei se polle raske, kui ja agga kōilis minnu nõu wastu wöttād“, ütles Maria, „kõige esmalt panne tännasels wina kauplemine seisma, siis tahhame õhtuni mõnda ümbermuta, mis ille inglid taewas rōmustawad ja kurrat tās wihha on.“

Kuddas kõldi, nõnda tehti. Kõrtsmil jooksis lohhe rutuga lotta, ja panni usse hõlega kiini. Nüüd hakkasid mõllemad ühhes nõus ennese maja puhhastama, nagu olleks se üks ammu petud nõu olud. Nad kandsid kōit wina kassid hõwi peale ja wistasid wastu kiwi purruks. Sedda-

samma lohhut mõisteti ta wina plastude ja pudelite ille kõige nende täinsega, mis sõnitu peale wälja wallati. Wina auksrud jäid weel omma paila õhtuni.

Siis hakkas teggu kõrtsi toas peale, kus wanna raswane mäng kaarta ja sandid häbbetu pildid seinte pealt nüüd ettewõeti ja ahju aeti.

Nende tö sai wahhete wahhel ühhe ehl teise kõrtsilāia läbbi jeggatud, kes usse tagga müddistas. Kui lord müddin liale läks, astusid perre rahwas usse jure ja lulasid, mis teised usse ees piddid rātima. — Üks mõtles, kõrtsmit olla haigeks jänud; teine, et nad olla mõllemad wälja läinud; kolmas arwas perremeesest joobutuks ja ahju äres pingi peal maggawad. Wimalt tõstis üks wanna halli peaga jodil omma healt ja ütles: „Kulge lord, mis minna teile rāgin, asji on hõpis teine; kõrtsmit tahhad waggaks jāda, ta ei tahha ennam wina sise kallata. Wange tähhele, kas ma polle tōt rākind. Ma ollen selle posest terrane ja ollen ammugi tähhele pannud, tal polle mitte õiget himmu ennam kaubelda ja se on ta emmanda si, ütlen ma teile, se on üks pühha. Ta peab allati kõrtsi ellu pōrgu elluks.“

Kui kõnneleja sai lõppetand, ütlesid teised: „Kõrtsmit peaks waggaks jāma! Kes sedda wōib uskuda? Ennemine tulleb arwata, et ühhel kõrtsmitul wōimatu asji on pühhas jada.“

Wimise kõnne aeges liikkas Maria omma mehhe kōlge kõldes: „Selle kõnne sees on palju tōt. Surma jook ja Kristuse ellu weski ei sänni loflu.“

Kui kess-o olli kätte jõndinud, et kōit rahhuse jäid, wõretasid mõllemad ühhes nõuus ning jōnnas wina poolkwati wälja ulitsale ja lassid sedda tühjaks joosta. Pärast wöttis mees sedda enne nimmetud lauda kõrtsi usse pealt mahha, wiis tuppä, lõhkus ärra ja ajas ahju. — Se suur maja puhhastamise tö olli nüüd lõppetud. Mõllemate süddamed ollid